

бъзлюдна уличка. Най-послѣ побѣдоносни викоуе се разнесохъ: псето бѣ фанато съ аркана — Единъ отъ кучеловцитѣ, бързо го истегли изъ халката, зе го на гърдитѣ си, за да го понесе — Кучето сега квичеше отчаянно, виеше, плачеше, молеше се съ човѣшки гласъ за спасение отъ тие лоши и грозни момчета. Тѣ тръгнахъ и завихъ къмъ улица Легѣ, а нещастното малко създание, като че прѣдчувствоваше смрътѣта си, плачеше сърдцераздирателно.

Кардашевъ присѣдствуваше нѣмъ и възмутенъ на тая жестока сцена, безъ да слуша глупавото брътвене на дръпналия бѣбрица Каишевъ, хиледи пѣти по-малко интересенъ отъ кученцето. Нему му мина прѣзъ ума, че тая случка може да стане прѣдмѣтъ на единъ трогателенъ расказъ.

Но веднага се отказа отъ тая мисль. „Ще бжде смѣшно да изливамъ патосъ надъ едно куче, когато толкова човѣшки страдания, може-би кипѣтъ около мене“ помисли си той, въ това сѣщо врѣме когато Каишевъ, очуденъ че погледа на Кардашева е отвлѣченъ на друго мѣсто, промѣни своитѣ обични въпроси: „разбирате?“ на: „слушате?“

— Слушате? господинъ Кардашевъ?

Внезапно Кардашевъ трепна съ цѣлото си тѣло. Кучеловцитѣ се повръщахъ насамъ въ улица „15 Ноемврий“ съ черното кученце и приближихъ до едни малки груби кола, влѣчени отъ една крапта (одевъ ги нѣмаше тамъ) и издигнахъ кучето да го пустнатъ въ дупката на клѣтката която бѣше въ тие кола. Кардашевъ припа къмъ тѣхъ, съ изражението на силенъ гнѣвъ и съ повѣлительни махания да освободѣта животното. Понеже кучеловцитѣ се противяхъ на заповѣдѣта му и слѣдвахъ спокойно да тѣпчатъ въ дупката кучето, което отчаянно пишеше, обърнато сега къмъ Кардашевъ, той се фърли върху тѣхъ съ дигнатъ бастунъ. Произлѣзе една минута сборичване между литературата и кучеловцитѣ.